

- Nhị sư ca! Sư ca cùng tiểu sư muội mở quán Đại Bảo buôn bán hưng thịnh thông ra tứ hải Tài nguyên suốt đời tam giang. Hai vị ở Phúc Kiến được dịp đại phát tài.

© HQD

HỘI THỨ MƯỜI TÁM

DƯ THƯỢNG HẢI MÙU ĐỒ ĐẠI SỰ

Thiếu nữ cười nói:

- Nếu được vậy lựa là còn phải bàn. Nhị sư ca sớm trở nên tay đại tài chủ thì tiểu muội cũng có phần nhờ, được húp vô số dầu mỡ.

Mọi người nghe cô nói đều cười ô.

Lao Đức Nặc lại cười nói:

- Đừng coi thường gã Lâm thiếu tiêu đầu vì võ công gã kém cỏi. Dù gã không đáng làm đồ đệ tiểu sư muội của chúng ta, nhưng gã còn có cốt cách. Chứ cậu con Dư Thượng Hải là Dư Nhân Ngạn càng đui mù hơn nữa. Gã dám động đến tiểu sư muội và ăn nói suông sã. Lâm công tử thấy sự bất bằng liền đánh gã...

Lâm Bình Chi cảm thấy những làn sóng tư tưởng cồn lên trong đầu óc chàng. Chàng tức giận nghĩ thầm:

- Té ra phái Thanh Thành đã cố ý gây chuyện động thủ với tiêu cục ta để rửa cái nhục bị thua trong cuộc đấu kiếm cho người đời trước. Bọn họ đến Phúc Châu nào phải chỉ có tụi Phương Nhân Trí bốn tên mà thôi. Dù ta không giết Dư Nhân Ngạn thì bọn chúng cũng vẫn tìm đến trả oán.

Chàng ngẫm nghĩ lòng càng phiền não, nên Lao Đức Nặc thuật chuyện chàng giết Dư Nhân Ngạn ra sao chàng cũng chẳng để lọt vào tai nữa. Chàng thấy Lao Đức Nặc tiếp tục kể chuyện thì mọi người cười ô cả lên. Hiển nhiên chúng chế diễu võ công chàng kém cỏi. Những chiêu thức của chàng chưa sạch nước căn.

Bỗng lại nghe Lao Đức Nặc nói:

- Ta coi thủ đoạn của Lâm thiếu hiệp đối với Dư Nhân Ngạn liền bàn nhỏ với tiểu sư muội là "Tịch tà kiếm pháp" của nhà họ Lâm dù sự thực có lợi hại chăng nữa thì vị Lâm thiếu hiệp này cũng chưa luyện được tới nơi.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tối hôm ấy ta cùng tiểu sư muội lại đến Phước Oai tiêu cục để coi xem thế nào thì thấy Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào, Phương Nhân Trí mười mấy người đều vào hạng đại đệ tử phái Thanh Thành đã đến đông đủ. Chúng ta sợ bọn họ phát giác ra nên chỉ đứng tận ngoài xa để coi vụ náo nhiệt đó. Chúng ta thấy bọn họ đánh chết bọn tiêu đầu cùng bọn chạy hiệu trong tiêu cục. Những tên tiêu đầu

được phái ra ngoài cầu viện cũng bị hạ sát. Bao nhiêu thi thể đều đưa trả về tiêu cục. Họ hạ thủ một cách rất độc ác. Khi ấy ta nghĩ rằng người đời trước phái Thanh Thành là Trương Thanh Tử đã bị thất bại trong cuộc đấu kiếm với Lâm Viễn Đồ thì Dư quán chủ có muốn trả mối hận này chỉ nên đấu kiếm với cha con Lâm Chấn Nam để thắng bọn họ là đủ rồi. Không hiểu tại sao họ lại hạ thủ tàn nhẫn đến thế. Chắc vì sảy chuyện Dư Nhân Ngạn tán mạng, bọn đệ tử phái Thanh Thành nếu không tàn sát người trong Phước Oai tiêu cục thì lúc trở về chẳng lấy gì mà phúc trình cùng sư phụ họ. Nhưng bọn họ lại chỉ tha vợ chồng Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi ba người không hạ sát mà chỉ đuổi ra khỏi tiêu cục.

Thiếu nữ nói:

- Võ công Lâm tổng tiêu đầu tuy cao cường hơn thiếu tiêu đầu nhưng cũng không thể đến trình độ của tổ phụ y được. Nhị sư ca bảo phái Thanh Thành luyện kiếm cả đêm thì không chừng đây là vấn đề nhỏ mọn mà có những hành động lớn lao.

Lao Đức Nặc nói:

- Ngày trước Trương Thanh Tử đã bị thua về "Tịch tà kiếm pháp". Dư Thượng Hải dĩ nhiên không dám coi thường kiếm pháp này. Có biết người biết mình thì đánh đâu mới thắng đấy. Phái Thanh Thành trước khi đến tấn công Phước Oai tiêu cục mà luyện Tịch tà kiếm phổ không phải là vấn đề nhỏ mọn để hành động lớn lao. Có điều cha con Lâm Bình Chi bị bọn đệ tử phái Thanh Thành bức bách ra khỏi tiêu cục mà chính Dư quán chủ còn đến tiêu cục và trú ngụ trong đó đã ba ngày rồi thì vụ này dường như họ nhân câu chuyện nhỏ mọn để mưu đồ lớn lao thiệt.

Lâm Bình Chi giật mình kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Tại sao cả lão tặc Dư Thượng Hải cũng đến tiêu cục nhà mình. Hắn đến làm gì?

Hai nghi vấn này lập tức được mấy tên đệ tử phái Hoa Sơn đưa ra hỏi Lao Đức Nặc. Lão nói:

- Vụ này nói ra thì câu chuyện hơi dài. Nhà Lâm Chấn Nam có ba người trốn ra khỏi tiêu cục rồi. Bọn Phương Nhân Trí liền rượt theo. Tiểu sư muội cũng đòi đi xem cuộc náo nhiệt này. Thế là hai người chúng ta lại đi sau bọn đệ tử phái Thanh Thành. Khi đến một quán cơm nhỏ ở chốn thâm sơn phía nam thành Phúc Châu, bọn Phương Nhân Trí, Vu Nhân Hào, Giả Nhân Đạt ba tên mới ra mặt bắt ba người nhà họ Lâm. Tiểu sư muội bảo ta: "Lâm công tử vì tiểu muội mới giết Dư Nhân Ngạn thì chúng ta chẳng thể thấy y bị giết mà không cứu giúp". Ta phải hết sức ngăn trở bảo cô ta rằng: "Nếu mình ra tay tất làm thương tổn đến hòa khí giữa hai phái Thanh Thành, Hoa Sơn. Huống chi bọn đệ tử phái Thanh Thành tụ tập rất đông đảo ở Phúc Châu mà bên mình chỉ có hai người thì lâm vào tình thế quả bất địch chún, tội gì mà tự rước lấy cái nhục vào mình. Làm như vậy không hay đâu".

Lục Đại Hữu nói:

- Nhị sư ca lớn hơn mấy tuổi nên hành động thận trọng quá đáng. Làm như thế há chẳng khiến cho tiểu sư muội phải cụt hứng?

Lao Đức Nặc cười đáp:

- Tiểu sư muội hứng chí bông bột, ta có muốn làm cho y cụt hứng cũng không được. Lúc đó y xuất hiện, vẫn giả trang làm cô gái bán rượu. Giả Nhân Đạt vừa trông

thấy đã nhận ra y. Hai bên mới nói được vài câu, tiểu sư muội đã hất gã lộn đi ba vòng. Lần sau y còn hất gã xuống thùng phân khiến gã phải uống một bữa no nước tiểu cùng nước phân.

Lục Đại Hữu vỗ tay nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Tiểu đệ biết mà! Sở dĩ mà tiểu sư muội mà cứu gã tiểu tử họ Lâm là y còn có dụng ý khác nữa. Hay lắm. Hay lắm!

Thiếu nữ hỏi:

- Tiểu muội còn có dụng ý gì khác? Lục sư ca lại nói nhăng rồi.

Lục Đại Hữu đáp:

- Ta vì phái Thanh Thành mà bị sư phụ đánh đòn. Trong lòng tiểu sư muội không khỏi tức giận nên trả đũa cho ta. Cảm ơn sư muội nhé...

Gã nói xong đứng lên xá dài một cái.

Thiếu nữ cười khúc khích vái trả nói:

- Lục hầu nhi sư ca bất tất phải đa lễ.

Gã tay cầm bàn tính cười nói:

- Tiểu sư muội! Bọn đệ tử phái Thanh Thành thật khiến cho người ta phải tức mình. Có đúng thế không? Vụ này xét cho kỹ thì sư phụ đánh đòn nào phải một mình Lục hầu nhi phải chịu mà thôi.

Lao Đức Nặc cười nói:

- Lần này Lục sư đệ nói đúng. Tiểu sư muội! Gã Giả Nhân Đạt đúng là đã làm cho Lục sư đệ được hả giận. Mai mốt về Hoa Sơn sư phụ có hỏi ta cũng nói vậy.

Lục Đại Hữu xua tay lia lịa nói:

- Món nhân tình này... tiểu đệ không dám nhận đâu, đừng khoác vào cho tiểu đệ nữa, để tiểu đệ khỏi ồm đòn.

Thiếu nữ cười nói:

- Lục sư ca có bị ồm đòn thì cũng chẳng uống, việc gì mà sợ? Lần trước Lục sư ca được lãnh mười côn theo gót đại sư ca, chẳng lẽ đại sư ca không dành phần tử tế cho ư?

Lục Đại Hữu lấy làm kỳ hỏi:

- Hừ! ồm đòn thì còn có chỗ nào tử tế? Tiểu muội nói gì mà kỳ vậy?

Thiếu nữ bĩu môi đáp:

- Lục sư ca đừng giả ngây giả dại nữa. Sư ca đánh kịch khéo quá, nhưng không che mắt được tiểu muội đâu. Hôm ấy ở phía sau núi sư ca lén lút luyện đấm đá khiến cho mười mấy cây đào bị tan nát. Đó chẳng phải là đại sư ca đã dạy riêng cho lục sư ca ư?

Lục Đại Hữu đỏ mặt lên đáp:

- Ta thấy đại sư ca đá một cái mà Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng bị té nhào xuống thang lầu. Ta khâm phục quá mới xin y dạy cho phép đá đó. Như vậy không phải là đại sư ca có tư tình gì với ta.

Thiếu nữ cười hỏi:

- Lục sư ca có học được không?

Lục Đại Hữu lại đỏ mặt lên đáp:

- Đâu có chuyện dễ thế được? Tiểu sư muội muốn học thì rồi đại sư ca sẽ dạy cho.

Thiếu nữ nói:

- Lục sư ca học trước rồi, tiểu muội chả thèm theo đuôi.

Gã tam sư huynh hỏi:

- Sau khi tiểu sư muội đánh Giả Nhân Đạt rồi sao nữa?

Lao Đức Nặc đáp:

- Nhỡn lực của gã Phương Nhân Trí thiệt là lợi hại! Gã nhận ra ngay tiểu sư muội là người trong bọn ta. Nghe gã nói có vẻ rất úy kỵ. Tiểu sư muội giải khai huyết đạo cho Lâm thiếu tiêu đầu toan buông tha y chạy đi, nhưng Phương Nhân Trí và Vu Nhân Hào không nghe. Tiểu sư muội liền bày trò giấu cột họ. Cô lấy phấn sáp hòa vào rượu bảo là "huyết tửu" bức bách chúng uống. Hai gã Phương, Vu không dám uống. Không ngờ Lâm thiếu tiêu đầu lại là tay dũng khí. Y uống một hơi cạn sạch bát rượu phấn sáp của tiểu sư muội.

Lâm Bình Chi lại một phen hổ thẹn. Chàng lảm bảm:

- Cô gái xấu xa này khinh miệt mình thật. Té ra là phấn sáp. Thảo nào có mùi thơm ngào ngạt. Mình là nam hán tử, là đại trượng phu mà để họ lừa gạt uống nước phấn sáp thì thật xúi quẩy vô cùng.

Lục Đại Hữu nói:

- Tiểu đệ đã biết gã họ Lâm gì mà chả uống. Dù tiểu sư muội có cho gã uống nước rửa..., gã cũng không từ.

Hắn định nói nước rửa chân, nhưng sợ khiếm nhã và tiết mạn đến sư muội nên hắn phải đổi giọng. Nhưng thiếu nữ cũng biết ý hắn rồi liền trợn mắt lên nhìn hắn.

Lao Đức Nặc nói:

- Phương Nhân Trí không dám uống rượu độc giả thì thôi đi cũng không sao, nhưng gã lại làm phách nói là trong mình có thuốc giải bách độc, không sợ bất luận chất độc gì. Tiểu sư muội liền lấy "Hàng long phục hổ hoàn" ra hòa vào rượu mời hai gã Phương, Vu uống. Các vị thử nghĩ coi: "hàng long phục hổ hoàn" tuy không phải là thuốc độc, nhưng được lực cực kỳ mãnh liệt. Chúng ta lấy thuốc này hòa với nước cho lộn, cho cừu uống rồi liệng vào rừng. Cả trần lớn cả mãnh hổ bắt lộn, bắt cừu để ăn thịt rồi say lử một ngày một đêm bị chúng ta bắt được. Giả tửu bọn đệ tử phái Thanh Thành mà uống vào thì lập tức phải một phen ê mặt.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Bọn chúng có uống không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Dĩ nhiên chúng không dám uống. Chúng vừa ngửi thấy mùi cay xé nồng nặc đã sợ rồi. Chỉ có Lâm thiếu tiêu đầu không biết sợ trời sợ đất là gì, chàng ta uống cả ba chén rượu thuốc một hơi cạn sạch. Các vị sư đệ! Chàng Lâm thiếu tiêu đầu tuy võ công tầm thường, nhưng chàng dám uống ba chén rượu thuốc này thì ta sinh lòng kính trọng chàng là một bậc trượng phu cương liệt. Một nhân vật khí khái như vậy thật hiếm thấy trong võ lâm. Dịch địa là ta thì ta không chịu uống hay nói cho đúng là không dám uống.

Mọi người đều lẳng lẳng một lúc không nói gì. Nét mặt lộ vẻ khâm phục, ai nấy đều nghĩ thầm trong bụng:

- Việc này quả là khó khăn vô cùng.

Lục Đại Hữu hỏi:

- Y uống hết ba chung rượu chắc là phải say nằm lăn ra đó chứ?

Lao Đức Nặc đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Thứ rượu này được lực mãnh liệt phi thường mà Lâm công tử lại không có căn bản về nội công, y uống rồi say như chết. Phương Nhân Trí rất đổi tinh ranh. Gã không tin thò tay ra sờ mũi Lâm công tử mới tin là y đã chết thật. Thế rồi hai gã áp giải vợ chồng Lâm Chấn Nam đưa đi. Ta cùng tiểu sư muội đào lỗ chôn vùi Lâm công tử. Nhưng đã xếp cành cây cùng hốc đá xung quanh và trên người y để y có chỗ thở hơi và lúc tỉnh lại mới đứng dậy được. Chúng ta chôn vùi Lâm công tử rồi thì bọn người phái Thanh Thành có quay trở lại cũng chẳng thể khám phá ra nổi. Và lại nếu không vùi kín y đi, cứ để y nằm trơ không nhúc nhích có thể y đã bị thú ăn thịt và phụ tấm lòng hảo tâm của tiểu sư muội muốn cứu người.

Lâm Bình Chi nghe tới đây mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra cô gái xấu xa kia bắt mình uống rượu rồi đem chôn vùi xuống đất là để cứu mình.

Nghĩ vậy chàng không khỏi cảm kích trong lòng. Bao nhiêu điều bất mãn với cô từ trước bây giờ đều tiêu tan hết.

Lúc này trời đổ mưa rào, hạt mưa lớn bằng hạt đậu. Trận mưa mỗi lúc một lớn.

Bỗng thấy một lão già gánh hoành thánh đi tới chạy vào hiên quán trà đứng trú mưa. Tay lão gõ mảnh tre lát chát để ra hiệu bán hàng. Nước trong nồi bốc hơi lơn nghi ngút.

Bọn đệ tử phái Hoa Sơn đều đói bụng. Lục Đại Hữu lên tiếng gọi:

- Này lão kia! Nấu cho chúng ta mười bảy, mười tám bát hoành thánh, đập thêm trứng gà vào.

Lão già vâng dạ rồi mở vung, bỏ hoành thánh vào nồi nước lèo đang sôi sùng sục. Thoáng cái lão đã nấu được năm bát bưng vào.

Lúc này Lục Đại Hữu lại giữ khuôn phép. Bát đầu đưa cho nhị sư ca Lao Đức Nặc. Bát thứ hai đưa cho tam sư ca Lương Phát. Rồi cứ theo thứ tự đưa tới tứ sư ca Thi

Đôi Tử, ngũ sư ca Cao Căn Minh. Bát thứ nam đáng lý đến lượt gã tự cầm lấy mà ăn. Nhưng gã lại đặt xuống trước mặt thiếu nữ nói:

- Tiểu sư muội hãy ăn trước đi.

Thiếu nữ vốn cùng gã ưa nói giỡn lêu lã bằng Lục Hầu nhi nhưng cô thấy gã bụng hoành thánh đưa cho mình, liền đứng dậy nói:

- Đa tạ sư ca!

Coi vụ này đủ biết quy củ của sư môn họ rất nghiêm minh. Lúc bình thường tuy nói cười với nhau, nhưng không quên thứ bậc kẻ trên người dưới.

Bọn Lao Đức Nặc đều bụng hoành thánh ăn ngay còn thiếu nữ vẫn chờ cho Lục Đại Hữu cùng các vị sư huynh có đủ cả rồi mới cùng nhau bắt đầu ăn.

Bồng Lương Phát cất tiếng hỏi:

- Nhị sư ca! Vừa nãy nhị sư ca nói Dư quán chủ thân hành tới Phước Oai tiêu cục rồi sau sao nữa?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tiểu sư muội cứu Lâm công tử rồi còn định ngấm ngấm theo dõi bọn Phương Nhân Trí để chờ cơ hội cứu cả vợ chồng Lâm Chấn Nam nữa. Ta phải khuyên y: "Bữa trước Dư Nhân Ngạn vô lễ với sư muội, Lâm công tử trượng nghĩa ra tay. Tiểu sư muội cảm kích mà cứu mạng cho một mình y là đủ báo đền rồi. Giữa phái Thanh Thành và Phước Oai tiêu cục đã kết oán thù từ đời trước, cách đây mấy chục năm. Chúng ta chẳng nên nhúng tay vào làm chi. Tiểu sư muội nghe lời. Hai chúng ta liền quay về thành Phúc Châu thì thấy mười mấy tên đệ tử phái Thanh Thành vẫn canh gác nghiêm mật cả mặt trước lẫn ngả sau Phước Oai tiêu cục..."

Lao Đức Nặc ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Chúng ta thấy vậy rất lấy làm kỳ, tự hỏi: "Mọi người trong tiêu cục đã giải tán, cả vợ chồng Lâm Chấn Nam cũng đi rồi thì phái Thanh Thành còn úy kỵ gì nữa mà ở lại đây?" Ta liền cùng tiểu sư muội bàn mảnh với nhau nhưng vẫn không đoán được lý do vụ này. Động tính hiếu kỳ, tối hôm ấy chúng ta lại đi dò xét. Mình đã biết bọn đệ tử phái Thanh Thành canh giữ nghiêm mật như vậy thì dẫu ban đêm muốn trà trộn vào cũng không phải chuyện dễ dàng. Chúng ta liền thừa cơ lúc chập tối họ đi thay phiên canh ăn cơm liền lẻn vào nấp trong vườn rau. Khi vào tới tiêu cục thì không khỏi giật mình kinh hãi vì bọn đệ tử phái Thanh Thành đang lục soát khắp chỗ mở cả bồ, phá cả rương, dùi tường khoét vách, tưởng chừng cả tòa Phước Oai tiêu cục không còn chỗ nào bỏ sót. Trong tiêu cục vô số tiền bạc châu báu chưa mang đi hết còn bỏ lại. Nhưng bọn người này thấy những món đó liền quẳng sang một bên chứ không thèm khát gì. Ta tự hỏi: Bọn họ hẳn đang sục tìm một vật trọng yếu. Nhưng vật đó là vật gì?

Ba bốn tên đệ tử phái Hoa Sơn đồng thanh đáp:

- Chắc họ sục tìm kiếm phổ về "Tịch tà kiếm pháp".

Lao Đức Nặc nói:

- Ta cũng nghĩ vậy. Hiển nhiên họ đưa hết người trong Phước Oai tiêu cục đi để tự do sục sạo. Nhưng tên nào cũng toát mồ hôi, nhọc mình vô ích. Ta cùng tiểu sư muội muốn dò xét cho biết ngọn ngành, nhưng bọn người phái Thanh Thành sục tìm

khiếp quá, cả câu tiêu cu, bếp núc cũng không bỏ sót. Ta cùng tiểu sư muội ở vào tình trạng không còn chỗ nào ẩn thân, đành rút lui bỏ đi.

Ngũ sư đệ là Cao Căn Minh hỏi:

- Nhị sư ca! Lần này Dư Quán Hải thân hành xuất mã, Nhị sư ca tính có phải lão muốn nhân việc nhỏ mọn mà tính cuộc âm mưu to tát không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Người đời trước phái Thanh Thành bị thua dưới thanh "Tịch tà kiếm" của Lâm Viễn Đồ. Dù Lâm Chấn Nam có vào hạng con cháu kém cỏi nhưng còn dựa vào tiếng ông cha, người ngoài cũng không rõ hư thực. Nếu Dư quán chủ chỉ phái mấy tên đệ tử để tìm vật gì đó thì không khỏi quá ư tự đắc có khi hỏng việc, vậy lão thân hành ra đi chưa thể kể là nhân chuyện nhỏ mà âm mưu việc lớn được. Có điều ta coi về mặt xét đoán thì chuyện này lão tới Phúc Châu với chủ ý tìm pho kiếm phổ kia, còn chuyện báo thù chỉ là vấn đề phụ.

Tứ sư đệ là Thi Đới Tử đáp:

- Nhị sư ca! Nhị sư ca ở chùa Tùng Phong thấy bọn họ luyện "Tịch tà kiếm pháp" mà họ đã biết sử dụng rồi thì cần chi phải đi tìm kiếm phổ. Không chừng họ muốn kiếm vật gì khác.

Lao Đức Nặc lắc đầu đáp:

- Không hiểu! Có điều Dư quán chủ là một cao nhân như vậy thì ngoài võ công bí quyết lão còn có ý kiếm vật gì nữa? Sau ta cùng tiểu sư muội đến Ngọc Sơn tỉnh Giang Tây lại gặp bọn họ lần nữa. Ta nghe Dư quán chủ đang tra hỏi những đệ tử từ Hồ Nam, Quảng Đông về có tìm thấy vật đó không? Mọi người đều lộ vẻ nóng nảy lo âu xem chừng chưa một ai tìm thấy.

Thi Đới Tử vẫn chưa hiểu lại hỏi:

- Nhị sư ca đã nói bọn họ biết sử kiếm pháp kia thì còn tìm kiếm phổ làm chi? Thật là quái lạ.

Lao Đức Nặc biết gã sư đệ này trí óc đần độn. Cả những việc rất giản dị gã vẫn không hiểu. Có điều gã luyện công rất cần cù. Sự chuyên cần quả nhiên có thể bổ sung vào chỗ chậm chạp vụng dại. Kể về võ công gã còn hơn được khá nhiều sư huynh, sư đệ đồng môn. Lão chậm rãi đáp:

- Tứ đệ thử nghĩ kỹ coi. Ngày trước Lâm Viễn Đồ đã đánh bại được Trương Thanh Tử thì kiếm pháp lão cao minh vô cùng. Nhưng những điều mà Trương Thanh Tử nhớ lại để truyền thụ thì dĩ nhiên "Tịch tà kiếm pháp" phải tâm thường. Bữa nay Dư quán chủ chính mắt trông thấy võ công cha con Lâm Chấn Nam chẳng có chi đáng kể. Vậy trung gian chắc có chỗ nào không đúng.

Thi Đới Tử lại hỏi:

- Sao lại không đúng?

Lao Đức Nặc đáp:

- Tất nhiên "Tịch tà kiếm pháp" của nhà họ Lâm còn có một yếu quyết nào khác. Kiếm chiêu tuy chỉ có bấy nhiêu, song uy lực cực kỳ mãnh liệt. Những yếu quyết này Lâm Chấn Nam học chưa tới nơi.

Thi Đới Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Té ra là thế! Có điều khẩu quyết về kiếm pháp đều do miệng sư phụ truyền thụ. Lâm Viễn Đồ chết đã mấy chục năm, bây giờ có tìm đến quan tài lôi tử thi ra cũng vô ích.

Lao Đức Nặc nói:

- Thế lệ của bản phái sư phụ dạy đồ đệ theo lối khẩu truyền, không viết thành sách, nhưng võ công các nhà, các phái khác chưa chắc đã vậy.

Thi Đới Tử nói:

- Nhị sư ca! Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu là nếu trước kia bọn họ tìm bí quyết "Tịch tà kiếm pháp" thì còn có lý. Nhưng bây giờ phái Thanh Thành đã bắt vợ chồng Lâm Chấn Nam đem đi. Phước Oai tiêu cực cùng những phân cực các nơi đều bị bọn họ phá hoại hết sạch thì còn chi nữa mà báo thù? Dù "Tịch tà kiếm pháp" có bí quyết, nhưng bọn họ tìm kiếm để làm gì?

Lao Đức Nặc cười hỏi:

- Tứ đệ! Võ công phái Thanh Thành so với Ngũ nhạc kiếm phái chúng ta thế nào?

Thi Đới Tử đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Hồi lâu gã tiếp:

- Có lẽ họ không bằng được.

Lao Đức Nặc nói:

- Phải rồi! Vì lý do không bằng đó mà Dư quán chủ lại là người cao ngạo khi nào chịu thua kém ai mãi? Tỉ dụ "Tịch tà kiếm pháp" quả có bí quyết. Cái bí quyết đó có thể làm cho chiêu số tầm thường trở nên uy mãnh kinh người. Bí lục đó dùng vào Thanh Thành kiếm pháp sẽ ra sao?

Thi Đới Tử ngăn người ra một lúc rồi đột nhiên vỗ mạnh tay xuống bàn đứng dậy la lên:

- Tiểu đệ hiểu rồi! Té ra Dư Thượng Hải muốn làm "Vạn kiếm minh chủ".

Gã vỗ mạnh quá khiến cho bát hoành thánh trên bàn nảy tung lên rớt xuống đất.

Cao Căn Minh giơ chân khế đặt vào tròn bát nhẹ nhàng hất lên rồi đưa tay trái ra đón lấy.

Bổng lão già bán hoành thánh khế la lên:

- Bọn đối đầu tìm đến nơi rồi! sao không chạy lẹ đi?